

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Sammen med Betænkningen er der, som ærede Medlemmer ville have set, omdelt 3 Bilag. Jeg tør maaske gøre opmærksom paa, at der i Bilag II. Sp. 1003—06 i Tillæg B. er indløbet en Trykfejl, som det er bedst at rette. Det er nemlig med Hensyn til Positionen Nr. 210, hvor der i næstsidste Rubrik staar 7,5 Øre, medens der skal staa 6,5 Øre. Dernæst vil jeg gerne henvende Opmærksomheden paa, at i Bilag I. Tillæg B. Sp. 909—10 findes der en Note, som ikke paaviser nogen Fejl i den Oversigt, Bilaget indeholder, men som derimod paaviser en Fejl i Oversigten fra forrige Aar. Det har jeg dog ment at burde henvende Opmærksomheden paa, for saa vidt nogen vilde gøre Sammenligning mellem Oversigten for i Aar og den for i Fjor.

Hvad Betænkningen angaar, vil det høje Ting have set, at ligesom Udvalget angaaende Overførelsen af Statsskatter og angaaende Lovforslaget om en Indkomst- og Formueskat har strakt sig meget vidt for at imødekomme det andet Ting, saaledes har Udvalget angaaende Lovforslaget om Toldafgifterne bestræbt sig for at komme saa meget i Møde, som det kunde anse for forsvarligt. Jeg skal i den Henseende straks bemærke, at Udvalgets Flertal ikke som i Fjor har opstillet Forslag om Told paa Landbrugsprodukter. Grunden dertil er ikke den, at man har forandret Mening om dette Punkt. Tværtimod er der endogsaa mange af Flertallets Medlemmer, som antage, at en fornuftig Landbrugstold i Virkeligheden er det eneste Hjælpemiddel, der er for Landbruget, at der ikke er noget, som kan stilles i Klasse dermed, og at man ogsaa til syvende og sidst nok vil komme til at indføre en saadan Told. Men naar Flertallet ikke har stillet Forslag derom, er det først og fremmest, fordi man ikke har ønsket, at det med noget Skin af Sandhed skulde kunne siges, at det var en Hindring, man vilde lægge i Vejen for Enighed om Toldloven. Thi det vide vi jo meget vel, at Anskuelserne i Folketinget for Øjeblikket ikke gaa i den Retning, at en Told paa Landbrugsprodukter skulde være rigtig. Vi have altsaa af den Grund, for at vise, at vi paa ingen Maade ville opstille Spørgsmaal paa Toldloven, som kunne medføre Vanskeligheder for Sagens Gennemførelse, undladt at stille dette Spørgsmaal op, og vi nære det Haab, at det ad anden Vej skal kunne lykkes at faa et Forslag frem. Hvis det kunde komme fra Regeringens Side, vilde det naturligvis være det bedste.

Om der er Haab derom, ved jeg ikke, men skulde det ikke være Tilfældet, maa man ad anden Vej søge at arbejde derpaa, og det vil Flertallet fremdeles have sin Opmærksomhed henvendt paa. Ogsaa paa andre Punkter har Flertallet strakt sig meget vidt lige over for Anskuelserne i det andet Ting. Det vil fremgaa af de Bemærkninger, der ville blive fremsatte under den fortsatte Behandling, og jeg skal derfor ikke nu opholde mig derved, men blot straks bemærke, at Flertallet ikke vil kunne gaa ind paa den store Nedsættelse af Statsindtægterne, som vilde følge af Folketingets Forslag, som det foreligger for os, en Nedsættelse, som er anslaaet til over 5½ Million Kr. Hvor stor en Nedgang der i øvrigt vilde blive, naar man lægger Indførselsmængden i 1897 til Grund — for ikke at tale om Indførselsmængden i 1898, der endnu ikke kendes nøjagtig — har jeg ikke beregnet og kan ikke sige noget om. Men saa meget er vist, at der har været en betydelig Stigning i Toldindtægterne. For Aarene 1892—96 var Gennemsnitsindtægten af Toldafgifterne 24,700,000 Kr., medens Toldindtægten i 1897 var 28,300,000 Kr. Naturligvis er det paa Grund af den meget stærke Stigning af Mængden af indførte Varer og den deraf følgende Fremgang i Toldindtægter, at Stigningen er bleven saa stor. Det er altsaa antageligt, at den af Folketinget beregnede Nedgang af ca. 5½ Million Kr. vil blive betydeligt større, naar man lægger Indførselsmængden i 1897 til Grund. Vi maa derfor regne med en betydelig større Indtægts-Nedgang end 5½ Mill. Kr. Det var jo nu Toldkommissionens Flertals Mening, at naar der maatte ske Nedsættelse paa adskillige Positioner i Toldloven, skulde man tilvejebringe Kompensation for den deraf følgende Nedgang i Toldindtægterne gennem andre Positioner paa Toldloven. Man mente, og man var i den Henseende i Overensstemmelse med, hvad Landstinget tidligere mange Gange har udtalt, at da Statsforødhederne ere stigende, og der stadig stilles store Krav, maatte man have Indtægter, og en Nedgang af nogen Betydning kunde man ikke taale, og man maatte derfor have Kompensation paa selve Toldloven. Naar man vilde gennemføre denne Tanke og spørge, hvorledes det skulde gaa for sig, er det paa den ene Side ret klart, at man maatte have Nedsættelser paa alt, hvad der henhører til Industriens Raaprodukter, paa de Ting og Genstande, som i det hele taget ere Raaprodukter, ikke blot for Industrien,